

De koers

Het wielerseizoen breekt aan en niks wordt zoals het was. De Driedaagse en Dwars door Vlaanderen zitten in elkaars vaarwater en staan straks voor de rechtbank. Dat is Golazo tegen Woestijnvis, ook bekend als Bob Verbeeck tegen Wouter Vandenhaute. Te volgen: *there will be blood*.

Nog meer onrust: in de politiezone Polder, die de gemeenten Diksmuide, Kortemark, Koekelare en Houthulst verenigt, is de koers niet meer zo welkom als andere jaren. Nooit geweten dat die zone onder de naam Polder door het leven ging. Polderflikken, het leven zoals het is; is dat geen pitchbaar idee voor *1.000 zonnen en garnalen*?

In onze krant las ik dat er 17 doorgaande en 53 lokale wedstrijden zijn aangevraagd bij de Polderflikken. Dat zijn twee koersen per weekend en nu heeft de opper-Polderflik verordonneerd dat die lokale koersen niet meer over gewestwegen mogen. Geen gewestwegen betekent kleinere wegen, kleine rondjes, dus meer gevaar en minder deelnemers, althans in theorie. Tot vorig jaar zag je in het begin van het seizoen geregeld lokale wedstrijden met 300 deelnemers. Dat wordt vanaf dit jaar beperkt tot 200, wat nog 100 te veel is, maar het is een begin. Hoe dan ook: laten we hopen dat zich op de smallere wegen geen zware ongevallen voordoen.

Politiechefs met een afkeer voor koers en overuren zijn niet het grootste obstakel van het wegwielrennen. Dat is de weg zelf. Onlangs stond het nog in de krant: het rode licht heeft zijn beste tijd gehad. Helemaal mee eens en zeker als de opeenvolgende

lichten niet op elkaar zijn afgestemd. Het alternatief voor veilige kruispunten zijn dan asverschuivingen, verkeersdrempels, plateaus, paaltjes, bloembakken, pseudo-chicanes en – o gruwel – rotondes. (Tot de zelfrijdende auto komt en dan moet die handel misschien weer weg.)

Ronde punten, zoals we dat hier met een gallicisme aanduiden, komt van *rond-point* en hoewel dat geen Franse vinding is – wel een Engelse, de *roundabout* – telt La France inmiddels meer *ronds-points* dan Fransen. Straks ook bij ons. In straten waar vroeger een

parkeerverbod volstond om de koers door te jagen, zijn nu dertig moeilijk te vinden en meestal hoogbejaarde seingevers nodig om de hele zooi er min of meer veilig door te loodsen.

De grote zwakte van wegwielrennen is het eerste deel van de naam: de weg. Alles wat niet recht is in een weg, is een gevaar voor een wielerpeloton. Het fenomeen Koers kan evenwel nooit een argument zijn om de weginfrastructuur onveilig te houden.

De koersliefhebber heeft een punt als die koers als erfgoed ziet. Die heeft alle krantenspecials uit zijn hoofd geleerd tegen dit openingsweekend en geniet met volle teugen van De Koers, Vlaanderens hoogmis. De koersshater heeft ook een punt als hij/zij zegt: het is niet meer van deze tijd dat de openbare weg een hele middag wordt ingenomen voor een stel fietsgekken die voor hun amusement omwonden en passanten terroriseren. De koersliefhebber sterft snel uit en spreekt zelden. De koersshater is mondiger en jonger en zal het pleit winnen.

Een beetje burger weet waar hij moet wegblijven als de Ronde van Vlaanderen of een andere klassieker door het land raast, maar dat geldt niet voor de kleinere koersen. Zelfs de wielertoerist die graag koers kijkt – de ervaringsdeskundige spreekt – vloekt even hard als de wielershater als hij/zij tien minuten moet wachten tot een uit elkaar geranseld peloton nieuwelingen of WAOD'ers is gepasseerd op een plek waar dat absoluut niet was verwacht. Dat uitgerekend de sport die het meest gebaat is bij open ruimte het populairst is in de regio met de minste open ruimte, is niks minder dan een drama en hypothekeert de toekomst van wielrennen.

Misschien ligt de oplossing van het probleem verrat in de demografie en de sociologie van het wegwielrennen, stilaan een bedreigde sport. Jaar na jaar houden de rennertjes er vroeger mee op, jaar na jaar worden minder koersen georganiseerd, jaar na jaar neem het gevaar toe, jaar na jaar worden nieuwe veiligheidseisen gesteld, jaar na jaar zijn minder organisatoren bereid hun nek uit te steken. Wat bovenaan de leeftijdspiramide afsterft, wordt onderaan niet vervangen. Het wielrennen zal de openbare weg moeten verlaten om te blijven bestaan, zo niet wordt het nog eerder zelf verlaten.

**Dat net de sport
die het meest
gebaat is
bij open ruimte
het populairst is
in de regio
met de minste
open ruimte,
hypothekeert
de toekomst
van wielrennen**